

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Directorivm Inqvisitorvm F. Nicolai Eymerici Ordinis
Prædicatorum**

Nicolaus <Eymericus>

Venetiis, 1607

Confessio fidei Beati Hieronymi Presbyteri.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13589

A Et in hac Trinitate nihil prius, aut posterius; nihil maius, aut minus: sed totæ tres personæ coeteræ sibi sunt, & coæquales: Ita ut per omnia, si eut iam supra dictum est, & vñitas in Trinitate, & Trinitas in vñitate ueneranda sit. Qui vult ergo saluus esse, ita de Trinitate sentiat. Sed neceſſarium est ad æternam salutem, ut incarnatione quoque D.N.Iesu Christi fideliter credat. Est ergo fides recta, ut credamus & confiteamur, quia Dominus noster Iesu Christus Dei filius, Deus & homo est. Deus est ex substâtia Patris ante secula genitus, & homo est ex substâtia Matris, in seculo natus. Perfectus Deus, perfectus homo, ex anima rationali & humana carne subsistens. Aequalis Patri secundum diuinitatem, minor Pater secundum humanitatem. Qui licet Deus sit & homo, non duo tamen, sed unus est Christus. Unus autem non conuersione diuinitatis in carnem, sed assumptione humanitatis in Deum, unus omnino non confusione substâtia, sed vñitate persona. Nam sicut anima rationalis & caro unus est homo, ita Deus & homo unus est Christus. Qui passus est pro salute nostra, descendit ad inferos, tercia die resurrexit a mortuis. Ascendit ad celos, sedet ad dexteram Dei Patri omnipotentis. Inde venturus est iudicare viuos & mortuos. Ad cuius aduentum omnes homines resurgere habent cum corporib⁹ suis, & reddituri sunt de factis propriis rationem. Et qui bona egerunt, ibunt in vitam æternam, qui vero mala, in ignem æternum. Hæc est fides catholica, quam nisi quisque fideliter firmiterque credit, saluus esse non poterit.

COMMENT. XVIII.

A Regula fidei sancti Athanasij.] In omnibus codicibus legitur, regula, non symbolum: quod peculiari ratione factum est: symbolum eum proprie dicitur articulorum & veritatum collectio, & fidei confessio ab Apostolis, & generalibus concilijs anforitate Papæ munitis facta. Que vero a priuatis patribus ordinationes de fide factæ sunt, sicut ab Ecclesia fuerint comprobatae, regule dicuntur, sive confessiones, non symbola: quoniam Symbolum fidei edere Pontificis munus est, non priuatorum patrum, vt optime docet S.Thomas 2.2.q. 1. art. 10. & sanctus Antonius par. 4. ti. 8.c. 4. §. 3. & plane Eugenius iii. quodam decreto post generali octana synodū collecto, hanc Athanasij ordinacionem regulam vocat in hæc verba:

Sexto compendiosam illam fidei regulam, per beatissimum Athanasium editam, ipsi præbemus oratoribus, cuius tenor talis est: Quicunque vult saluus, &c. Hic est ille Athanasius, ut scribit Nicephorus lib. 8.c. 15. his tor. Ecclesiast. qui fortiter cum Arianiis congressus est in concilio Niceno, aduersus quos hanc etiam regulam sive manifestationem fidei per modum doctrinæ edidit, ut precitato loco ait. Sanctus Thomas, ad quam explicandam multis vigilijs opus esset, nec locus hic patitur ut singula enarreremus, cum omnia fidei my-

steria breui oratione in ea comprehendantur. Id solum obseruandum bic censeo contra Græcos, qui negat Spiritum sanctum procedere etiam a Filio, hinc Athanasiū primarium eorum Doctorem contra afferere, sibi Spiritus sanctus a Patre & filio, non factus, nec creatus, nec genitus, sed procedens. id quod alibi etiam monimus.

B Que vero de Athanasiū regula proxime dicta sunt, eadem accipienda sunt de confessione sancti Hieronimi, & de libro de fide ad Petrum sancti Augustini, que mox inseruntur ab Eymérico: ex quibus multe catholice veritates colliguntur, quod multum spectat ad eius institutum in hac parte, in quibus etiam plurima sunt ualde obscura, & quasi latente spiritum continentia, quæ a nobis ideo sunt omisæ, ne uolumen immensum cresceret, & quia hec tractatio ad Theologos propriæ spectat, nec est presentis speculationis, ac instituti.

CONFESSIO + FIDEI BEATI

Hieronymi Presbyteri.

† Habetur in
Tomo 9. ope
rum S. Hier.
R E D I M V S in Deū Pa-
trē omnipotenti, & cunctōrum
visibilium & inuisibilium cōdi-
torem. Credimus & in Domī
nūstrū Iesū Christū, ad Damasū.
per quem creata sunt omnia,
verū Deū uigenitum, & ve-
rū Dei filium: non factum aut adoptiuū, sed ge-
nitū & vnius cū Patre substâtia, quod Græci di-
cunt ὑπερστον: atque ita per omnia æqualē Deo
Patri, vt nec tempore, nec gradu, nec potestate
possit esse inferior: tantumque confitemur esse
illū, qui est genitus, quantū est ille qui genuit.
Non autem quia dicimus genitum a Patre filiū
diuina & ineffabili generatione, aliquod ei
tempus ascribimus, sed nec Patrē aliquando ex-
pissim⁹, nec Filium. Nec enim aliter confiteri pos-
sumus æternū Patrem, nisi confiteamur etiā co-
æternū Filium. Ex Filio enim Pater dicitur, & qui
semper Pater fuit, semper Filium habuit. Credi-
mus & in Spiritum sanctum, verū Deū, ex Pa-
tre & filio procedentem, æqualem per omnia Pa-
tri & Filio, voluntate, potestate, æternitate, sub-
stantia. Nec est prorsus aliquis in Trinitate gra-
duis, nihil qd̄ inferius superiusue dici possit: sed
tota Deitas sui perfectione æqualis est, vt exceptis
vocabulis, quæ proprietatem personarum in-
dicant, quicquid de una persona dicitur, de trib⁹
dignissime possit intelligi. Atque ut confunden-
tes Arium, vnam eandemque dicimus trinitatis
esse substantiam, & vnum in tribus personis
fatemur Deum, ita impietatem Sabellij de-
clinantes, tres personas expressas sub proprietate
distinguimus, non ipsum sibi Patrē, ipsum fi-
liū, ipsum sibi Spiritum sanctum esse dicentes,
sed aliam Patris, aliam Filij, aliam Spiritus san-
cti esse personam. Non enim nomina tantummodo,
sed etiam nominū proprietates, id est, per
sonas velut Græci exprimunt hypostases, hoc est
subsistētias, cōfitemur. Nec Pater filij, aut Spiriti

tus

E

Universitäts-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

tus sancti personae aliquando excludit, nec rursus Filius, aut Spiritus sanctus Patris nomen Personamque recipit: sed Pater semper Pater est, Filius semper Filius, aut Spiritus sanctus semper Spiritus sanctus est. Itaque in substantia vnum sunt, personis ac nominibus distinguuntur. Ipsum autem Dei Filium, qui absque initio aeternitatem cum Patre, & Spiritu sancto possidet, dicimus in fine facultum perfectum naturae nostrae hominem suscepisse ex Maria sem per virgine, & Verbum carnem esse factum assumendo hominem, non permutando Deitatem: nec vt quidam sceleratissime opinatur, Spiritum sanctum dicimus fusile pro semine, sed potentia ac virtute creatoris operatus. Sic autem confitemur in Christo vnam filij esse personam, vt dicamus duas esse perfectas atque integras substancialias, id est, deitatis & humanitatis, quae ex anima continetur & corpore. Atque vt condemnamus Photinum, qui solum & nudum in Christo hominem confiteretur: ita anathematizamus Apolinarem, & eius similes, cui dicunt Dei filium minus aliquid de humana suscepisse natura: & vel in carne, vel in anima, vel in sensu assumptum hominem, his propter quos assumptus est fusile diffimilem, quem absque sola peccati macula, quae naturalis non est, nobis confitemur chelis, vt la, quae naturalis non est, nobis confitemur docet Nic. fuisse conformem. † Illorum quoque similiter phorus li. 18. execramur blasphemiam, qui novo sensu asseverare conantur, a tempore susceptae carnis omnia, quae erant Deitatis, in hominem demigrasse: & rursum quae erant humanitatis, in Deum esse transfusa, vt quod nulla vnuquam haberes dicere aucta est, videatur hac confusione vtraque exinanita, substantia Deitatis scilicet & humanitatis, & a proprio statu in aliud esse mutata, qui tam Deum imperfectum in Filio, quam hominem confitentur, vt nec Deum verum, nec hominem tenere credantur. Nos autem dicimus susceptum ita à Dei Filio passibile nostrum corpus, vt Deitas impassibilis permaneret; passus est enim Dei Filius non putative, sed vere omnia quae scriptura testatur, id est, esuriem, sitiem, lassitudinem, dolorem, mortem, & cetera huiusmodi. Secundum illud passus est, quod pati poterat, id est, non secundum illam substantiam, quae assumpsit; sed secundum illam quae assumpta est. Ipse enim Dei Filius secundum suam Deitatem impassibilis est vt Pater, incomprehensibilis vt Pater, inuisibilis vt Pater, inconqueribilis vt Pater: & quamvis propria persona Filii, id est, Dei verbum suscepit passibilem hominem; ita tamen eius habitacione secundum suam substantiam Deitas verbis nihil passa est, vt tota trinitas, quam impassibilem confiteri necesse est. Mortuus est ergo Dei Filius secundum scripturas, iuxta illud quod mori poterat. Resurrexit tertia die. Ascendit in celum, sedet ad dexteram Dei Patris manente ea natura carnis, in qua natus & passus est, in qua etiam resurrexit. Non enim exinanita est humanitas substantia, sed glorificata, & in eternum cum Deitate mansura. Accepta ergo

A à Patre omnipotente, quae in celo sunt & in terra, venturus est ad iudicium viuorum & mortuorum, vt & iustos remuneret, & puniat peccatores. Resurrectionem etiam carnis ita † confitemur & credimus, vt dicamus nos in eadem, in huc ^{† al. d.} quae nunc summus, veritate membrorum esse re ita parados, qualemque semel post resurrectionem fuerimus effecti, in perpetuum permanuros. Vna esse vitam sanctorum omnium, sed præmia pro labore diversa. Et contrario pro modo delictorum, peccatorum quoque esse supplicia. Baptisma unum tenemus, quod iisdem sacramenti verbis in infantibus, quibus etiam in maioribus, assertimus esse celebrandum. Hominem, si post baptismum lapsus fuerit, per penitentiam credimus posse salvare. Nouum & vetus testamentum recipimus in eo librorum numero, quem sancta catholica Ecclesia tradit auctoritas. Animas à Deo dari credimus, quas ab ipso factas dicimus, anathematizantes eos, qui animas quasi partem diuinam dicunt esse substantiam. Eorum quoque condemnamus errorem, qui eas vel ante peccasse, vel in celis conuersatas fuisse dicunt quam in corpora mitterentur. Exercramur etiam eorum blasphemiam, qui dicunt impossibile aliquid homini à Deo præceptum esse: & mandata Dei, non à singulis, sed ab omnibus in commune posse servari: vel qui primas nuptias cum Manichæo, aut secundis cum Cataphrigis damnant. Anathematizamus etiam illos, qui Dei Filium necessitate carnis mentium esse dicunt, & eum propter assumptionem hominem, non omnia facere potuisse quae voluit. Iouiniani quoque damnamus heresim, qui dicunt nullam in futuro meritorum esse distingiam, nosque eas ibi habituros esse, virtutes, quas hic habere neglexerimus. Liberū sic contemnem arbitrium, vt dicamus nos semper Dei indigere auxilio, & tam illos errare, qui cum Manichæo dicunt hominem peccatum vitare non posse, quam illos, qui eum Iouiniano assertunt hominem non posse peccare. Vterque enim tollit arbitrij libertatem. Nos vero dicimus, hominem semper & peccare & non peccare posse, vt semper nos liberi confiteamur esse arbitrij. Hæc ^{† refert} fides est, Papa beatissime, quam in Ecclesia catholica didicimus, quamque semper tenuimus, & te nemus; in qua si minus perire, aut parum caute aliquid forte possum est, emendari cupimus à te, qui Petri & fidem, & sedem tenes. Sin autem hoc nostra confessio, Apostolatus tui iudicio comprobatur, quicunque me maculare voluerit se imperitum, vel malevolum, vel etiam non catholicum, non me hereticum comprobabit.

E X B E A T O † A V G V S T I N O
in libro de fide ad Petrum
Diaconum.

Quadragesima capitula ad regulam vere fidei pertinencia.

E P I S T O .

^{† al. incom-}
^{mutabilis.}